

[Behnke]

vise, at det kan betale sig at få lavet arbejdet sort, ikke mindst fordi det at lave det sort ofte betyder, at der er en vis grad af personlig medvirken. Vi er efterhånden et af de lande i verden, hvor vi har den højeste grad af gørdetselmentalitet, det er bl.a. også på grund af de høje håndværkerudgifter.

Hvis en ganske almindelig arbejdsmand ser på sin lønseddel nederst, hvor der står, hvad han netto får udbetalt pr. time, han har været på arbejde, og sammenligner det med, hvad han skal give elektrikerens pr. time for at gå og hænge en lampe op, så kan den ganske almindelige arbejdsmand konstatere, at han skal arbejde måske i 4 eller 5 timer for at have råd til at have en elektriker til at tøffe rundt i 1 time, og så bliver man nok enig med sig selv om, at det er billigere at tage en tur i Silvan og købe materialerne dér og selv bruge weekenden til at hænge det op.

Derfor synes jeg ærlig talt, at det provenu, som CD vil ofre på denne konto, ville være bedre anvendt til at gøre håndværksregningen billigere gennem nogle lavere lønninger, gennem nogle lavere indkomstskatter.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg har absolut ikke noget imod gørdetselmentaliteten, og jeg er sikker på, at skilsmisseprocenten ville blive fordoblet, hvis der ikke var nogle mænd, der gik rundt og gjorde noget selv, så man kunne få fred en gang imellem. Det synes jeg er fint.

Men nu drejer det altså ikke om at hænge lamper op, hr. Behnke, det er ikke det, man forstår ved reparation og vedligeholdelse. Det er f. eks. tag og helt andre ting, der skal gøres, som mange trods alt nok ville betakke sig for at ligge og klamphugge med selv.

Men vi har bedt regeringen om beregninger på det. Lad os tage dem op under forhandlingerne. Skatteministeren må i høj grad kende dette forslag fra sin tidligere karriere. Lad ham vurdere det, og lad os få en diskussion af, hvordan det kan administreres, og hvordan det kan praktiseres.

Og om det så ikke udrydder alt sort arbejde, så tror jeg på, at det vil udrydde næsten det hele, for jeg kender danskeres mentalitet, når det drejer sig om at benytte sig af et fradrag: det frister de fleste.

Kofod-Svendsen (KRF):

Den, der følger finanslovdebatter gennem årene, vil bemærke, hvordan der typisk er en tendens til, at man udvælger sig visse ting og undlader andre ting bl.a. afhængigt af, om man er i regering eller i opposition.

Når det gælder de forskellige spørgsmål som betalingsbalance, inflation, rente, arbejdsløshed, statsfinanser, er det klart, hvad regeringen helst vil tale om, ligesom det er klart, hvad oppositionen helst vil tale om. Jeg vil prøve på, om jeg her kan sige lidt om de forskellige begreber rimelig sagligt.

Begynder vi med betalingsbalancen, så tror jeg da, vi alle med rette glæder os over udviklingen, glæder os over, at vi begynder at få balance. Men det er jo ikke nok, at vi kommer så langt, at vi når den forjættede – jeg havde nær sagt det forjættede land – balance, for vi har jo så 300 mia. kr., vi skal til at betale af på.

Det er dejligt, at vores inflation er så lav – det forstår jeg godt regeringen glæder sig over, og det mener jeg vi alle kan glæde os over – og at renten er rimelig sammenlignet med udlandet. Men så har vi jo altså et par ting, hvor glæden er mere end beskeden, nemlig arbejdsløsheden og statsfinanserne. Og dér skal man passe på fra regeringens side, at man ikke prøver at nedprioritere de to sager ved at sige: Jamen betalingsbalancen går godt, og inflationen har vi under kontrol, for vi har en samlet statsgæld – nu citerer jeg fra s. 265 i 1. bind af det 3-bindsværk, som vi behandler i dag – der i 1988 i procent af BNP var på 60,6. I 1989 var den 60,1, i 1990 er den 61,1, og så har man regnet med, at den bliver 60,3 i 1991, men det var før de sidste justeringer.

Det er jo nogle uhyggelige tal at være stillet over for. Den samlede statsgæld var i 1988 439 mia. kr., så drøner vi op til 457 mia. kr. i 1989, 486 mia. kr. i 1990, og så står der 508 mia. kr. i 1991, hvortil vi skal vi lægge 13-14 mia. kr.

Det underskud på 30 mia. kr., vi forventer næste år, er 6.000 kr. pr. dansker, så hvis vi skulle have balance, skulle vi lige sende et girokort ud til hver eneste dansker på 6.000 kr., så ville vi have balance. Jeg synes, tallene dér begynder at få lidt kød og blod.

Hvad gør vi så i denne situation? For mig at se ville kunstgrebet være, hvis vi kunne føre en så ansvarlig indkomstpolitik, at vi på én gang fik de mange ledige i arbejde, så vi fik sparet